

I když podle shora uvedeného ustanovení odd. II. § 3 cit. nař. z r. 1868 má stížnost pravdu v tom, že zřízení nové farní obce pravoslavné a farního úřadu je věcí církevní vrchnosti, nestačí tato skutečnost sama o sobě k právní existenci jejich, ukládá-li cit. ustanovení církevní vrchnosti, že musí zřízení ta oznámiti příslušné správní vrchnosti. Z toho je zřejmo, že s hlediska státní správy kultové a s hlediska státních zákonů (nikoli s hledisek vnitrocírkevních) počátek existence farní obce a farního úřadu dlužno připnouti k onomu aktu, kterým státní správa kultová zřízení uvedených organizačních jednotek církevní správy i pro svůj obor uznala, resp. na vědomí vzala. V podstatě z těchže hledisek vychází ostatně i nová církevní ústava z r. 1929 v §§ 55 a 54. Dokažuje-li tedy stížnost existenci primární podmínky § 7 odst. 1 nař. č. 124/1928 Sb., t. j. že šlo o farní úřad existující již 1. ledna 1926 tím, že pravoslavná farní obec v Zavidově byla zřízena již v prosinci 1925 a že zřízení to bylo ohlášeno příslušné správní vrchnosti 24. ledna 1926, je již podle tvrzení samé stížnosti zřejmo, že před tímto dnem příslušná státní správní vrchnost ke zřízení farní obce v Zavidově souhlasu nedala, čili, že 1. ledna 1926 s hlediska státní správy kultové ve smyslu zákonů státních (zejm. kongruových) tato farní obec ještě právně neexistovala.

Že tomu tak, svědčí i st-lem samým předložené stanovky této farní obce, datované sice dnem 27. prosince 1925, schválené však civilní správou Podkarpatské Rusi teprve 20. ledna 1926.

Tím padá již předeslaná základní zmínka stížnosti a zůstává neotřesenou stanovisko žal. úřadu, že 1. ledna 1926 nepůsobili pravoslavní duchovní v Zavidově při správě farního úřadu, takže použití presumce státního souhlasu se systemisací místa ve shora uvedené obci ve smyslu § 7 odst. 1 nař. č. 124/1928 Sb. je již tím vyloučeno a není třeba zkoumati, zda by důkaz, že farní obec byla zřízena před 1. lednem 1926, stačil také k prokázání toho, že v té době byl již zřízen a v činnosti také farní úřad.

Za této situace nezbylo než stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost, aniž se bylo soudu třeba zabývatí vývody stížnosti, jež se týkají otázky, bylo-li místo, o něž jde, 1. ledna 1926 trvale obsazeno, jak požaduje předpis § 7 odst. 1 cit. vlád. nař. č. 124/1928 Sb., neboť i kdyby v tom snad bylo stížnosti dáti za pravdu, nemohlo by nař. rozhodnutí býti zrušeno, obtojí-li, jak uvedeno, důvod, že 1. ledna 1926 st-l nepůsobil v Zavidově při správě farního úřadu.

Č. 14.032.

Policejní věci: Trestní úřad správní, hodnotě výsledky průvodního řízení, musí odůvodniti, proč uvěřil svědkům vypovídajícím proti obviněnému a neuvěřil svědkům svědčícím v jeho prospěch.

(Nález z 22. prosince 1937 č. 5448/35-5.)

V ě c: JUDr. Beno H. v Chebu proti rozh. zem. úřadu v Praze z 24. dubna 1935 o policejním přestupku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Zem. úřad v Praze vyslovil nař. rozhodnutím z 24. dubna 1935 toto: Nálezem policejního komisařství v Chebu z 23. září 1933 byl st-l uznán vinným přestupkem čl. 3 odst. 2 a čl. 4 odst. 2 zákona ze 14. července 1927 č. 125 Sb. a byla mu podle čl. 3 odst. 1 a čl. 4 odst. 2 téhož zákona uložena pokuta 100 Kč, po případě vězení 5 dnů, poněvadž 21. srpna 1933 v Nádražní ulici v Chebu rušil noční klid a neuposlechl výzvy obvodního inspektora Jana D., ač opětně jménem zákona vyzván, aby ho následoval na strážnici, takže musil býti předveden, kterýmžto nepřístojným jednáním ohrozil veřejný pořádek a klid. Zem. úřad nevyhovuje st-lovu odvolání z tohoto nálezu, pozměňuje však náleze ve výroku o vině i trestu, neboť shledává v inkriminovaném st-lově jednání, jež je prokázáno seznáním stráže a výpovědí obvodního inspektora Jana D. s odvoláním na služební přísahu, pouze skutkovou podstatu přestupku čl. 3 odst. 2 uvedeného zákona. K vývodům odvolání se podotýká, že skutková podstata trestného činu st-li za vinu kladeného je dostatečně prokázána výpovědí obvodního inspektora Jana D. vzhledem na to, že výpověď byla složena s odvoláním na služební přísahu, a k tomu, že k výpovědím svědků st-lem vedených nebylo lze přihlídnouti, poněvadž rozcházejí se podstatně, pokud se vylíčení děje týče, nejen s výpovědí Jana D., ale i s výpovědí st-lovou a údaji jeho odvolání, nehledě k tomu, že svědci st-lem navržení A. S., K. P. a A. H. se rušení nočního klidu zúčastnili.

O stížnosti uvážil nss:

Podle ustanovení čl. 3 odst. 2 org. zákona č. 125/1927 Sb. mohou politické úřady tresty uvedené v odst. 1 ukládati — bez újmy soudního stíhání — též na všeliké nepřístojné jednání nebo chování na místech veřejných nebo veřejně přístupných, kterým se ruší neb ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení. Jak již nss vyložil v nálezu Boh. A 11.544/1934, rozeznává zákon v cit. ustanovení šest skupin trestných činů, t. j. přestupek porušení neb ohrožení a) veřejného pořádku, b) veřejného klidu atd. Podle nař. rozhodnutí vyslovil žal. úřad, že se st-l dopustil dvou policejně trestných činů, a to jednak ohrožení veřejného klidu tím, že 21. srpna 1933 v Nádražní ulici v Chebu rušil noční klid, a jednak ohrožení veřejného pořádku tím, že neuposlechl výzvy obvodního inspektora Jana D., ač byl opětně jménem zákona vyzván, aby ho následoval na strážnici, takže musil býti předveden. St-l podává stížnost proti celému nař. rozhodnutí, neformuluje však vůbec námitek proti výroku, jímž byl uznán vinným přestupkem ohrožení veřejného pořádku. Nemohl se tudíž soud zabývatí otázkou, byl-li st-l po právu uznán vinným přestupkem ohrožení veřejného pořádku či ne.

Pokud jde o přestupek ohrožení veřejného klidu, namítá st-l, že přestupku toho se nedopustil. Především popírá správnost skutkového zjištění, které žal. úřad vzal za podklad svého rozhodnutí. Nss ovšem, jsa zásadně vázán podle § 6 odst. 1 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

skutkovou podstatou, která byla podkladem nař. rozhodnutí, není v důsledku této zásady povolán samostatně hodnotiti výsledky průvodního řízení správního a může nař. rozhodnutí co do jeho skutkového podkladu přezkoumati jen po stránce formální v mezích ustanovení § 6 cit. zákona. Může tedy soud zkoumati jen, zda skutkové zjištění je ve shodě se stavem spisů, jsou-li průvodní prostředky zásadně použitelné, dále, nedošlo-li při řízení k porušení podstatných forem procesních a dopouštějí-li provedené důkazy logicky závěr, k němuž úřad dospěl. Po té stránce namítá st-l, že skutková podstata jemu za vinu kladená je vadná, protože je v rozporu se spisy a úřad důkazy jím vedené nesprávně hodnotil. Tyto námitky nejsou však důvodné. Jak z provedené námitky, že jde o rozpor se spisy, vyplývá, netvrdí vlastně st-l, že by to, co podle výpovědi obvodního inspektora D. vzal žal. úřad za podklad svého rozhodnutí, bylo v rozporu se spisy, nýbrž uplatňuje jen, že skutkové zjištění, že st-l rušil v noci dne 21. srpna 1933 v Nádražní ulici v Chebu noční klid, odporuje výpovědi jeho a výpovědím tří svědků jím vedených. Pak ovšem nejde tu o rozpor se spisy, jak tvrdí stížnost, nýbrž jde o hodnocení provedených důkazů. Že by ve výpovědi obvodního inspektora neměl žal. úřad pro svůj úsudek dostatečného podkladu, stížnost nepopírá. St-l shledává vadu jen v tom, že žal. úřad uvěřil výpovědi obvodního inspektora a nikoli výpovědi jeho a jím vedených tří svědků. Ale ani tato námitka není důvodná. Úřadu přísluší volně hodnotiti provedené průvody jak co do jejich obsahu, tak co do jejich věrohodnosti. Úřad musí ovšem — aby strana se mohla brániti — odůvodniti, proč uvěřil průvodům jedněm a nedal víry druhým. To žal. úřad v daném případě také učinil a vyslovil, že skutkovou podstatu činu bere za dostatečně prokázanou výpovědi obvodního inspektora D. vzhledem k tomu, že výpověď ta byla složena s odvoláním na služební přísahu, a že výpovědím st-lem vedených svědků neuvěřil ze dvou důvodů, a to jednak proto, že se podstatně rozcházejí, pokud se vylíčení děje týče, nejen s výpovědí Jana D., ale i s výpovědí st-le a s údaji jeho odvolání, a jednak proto, že svědci ti se sami zúčastnili rušení nočního klidu. St-l se oběma těmito důvody, p r o č svědkům jím vedeným víra dána nebyla, ve stížnosti neobírá, nýbrž tvrdí jen, že žal. úřad odbyl svědecké důkazy ty prostě tím, že svědkové sami rušili noční klid. Tím ovšem zůstalo stanovisko úřadu co do věrohodnosti svědeckých výpovědí opřeno o další důvod, proti němuž stížnost vůbec nebrojí, a soud nemohl se proto tímto dalším důvodem nař. rozhodnutí vůbec obírat. Je tedy i námitka nesprávného hodnocení důkazů bezdůvodná.

Tím padá i námitka nezákonnosti, kterou st-l vyvozuje jedině z nesprávného zjištění skutkové podstaty.

Č. 14.033.

Pojišťovací právo: I. * Podle § 170 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. pro pojem bydlíště je rozhodný stav faktický a nikoliv, zda byl soudem povolen rozvod neb oddělené bydlíště. — II. Zákonný požadavek